

Phần 13

Chương 37

Thời Tiêu mở mắt ra phát hiện mình bị cột ở trên cây, địa điểm hình như là một khu rừng hoang, mặc dù trời tối nhưng cũng may có ánh trăng sáng nên không đến mức đưa tay không thấy được năm ngón tay, nhưng một hồi gió đêm thổi qua, thanh âm xào xạc cùng với bóng cây, Thời Tiêu sợ hãi nhin không được nhắm mắt lại, nhưng nhắm mắt lại vẫn có thể nghe thấy tiếng gió, đêm nay gió thật lớn, xào xạc ô ô làm nàng nghĩ tới quỷ tiếng khóc.

Thời Tiêu sợ hãi không ngừng run rẩy, sau đó khóc lên, nàng vừa khóc lại nghe thấy tiếng bước chân, Thời Tiêu vội vàng mở mắt ra phát hiện cách đó không xa mấy người có mấy người đang đứng, bởi vì thật sự hơi tối, bọn họ lại đứng hơi xa, Thời Tiêu không nhìn rõ được rốt cuộc có mấy người, trong lòng nàng càng sợ hãi, rồi lại nghĩ nàng sợ thì có tác dụng gì, sợ chẳng lẽ bọn họ có thể thả nàng ư, những người trói nàng lại này, tất nhiên cũng không phải người tốt, nàng thật ra rất muốn biết bọn họ vì sao trói nàng.

Nếu là bọn buôn người trói lại nữ hài nhi đem bán, chắc hẳn nàng không nên ở chỗ này, bọn họ khẳng định có mưu đồ khác, nghĩ đến đây, Thời Tiêu cố gắng ổn định lại tâm trạng, run lẩy bẩy mở miệng: “Ngươi, các ngươi là ai? Chắc là bắt nhầm người rồi, ta với các ngươi không thù không oán, vì sao lại bắt ta tới đây.”

Hồ Quân thực có chút bội phục nha đầu kia rồi, không thể phủ nhận là hẳn có ý, bởi vì nha đầu kia mà Diệp tiểu gia của bọn họ hai ngày nay sắp ngấm mình trong vạc rượu rồi, cho nàng chịu chút khổ sở cũng đáng, chính là muốn dọa nàng cho nên mới trói nàng trong khu rừng hoang vùng ngoại ô, nghĩ nàng vừa tỉnh lại, thấy mình ở trong vùng hoang vu thế này thì thế nào cũng sợ chết khiếp.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng nàng khóc nức nở, cũng làm cho Hồ Quân có chút không chịu được, nói như thế nào, một đại lão gia như hẳn lại khi dễ một nữ nhân, nếu truyền ra ngoài không dễ nghe chút nào, còn có Diệp Trì, chuyện này chỉ sợ cuối cùng cũng không thể gạt được hẳn, nếu hẳn thấy tâm can trong lòng hẳn khóc thế kia, nhất định sẽ không thềm quan tâm tình huynh đệ nữa, bản thân hẳn chịu không nổi nắm đấm kia đâu.

Nói xa hơn, ngày nào đó nếu nha đầu kia gả vào Vương Phủ, chuyện này nếu rơi vào trên người 3 người bọn họ, so với lên trời còn khó hơn, nhưng Diệp Trì thì không giống vậy, cho dù đụng chạm đến thiên vương lão tử hẳn cũng không quan tâm, nếu cha hẳn có thể quản được hẳn thì cũng không đến mức như vậy, cho nên nếu hẳn liều chết nhất quyết lấy nha đầu kia, chỉ cần náo một trận, cuối cùng thế nào cũng có thể như ý.

Ngày nào đó nếu đúng như lời Diệp Trì nói, nếu nha đầu kia thật đi vào vương phủ, mấy người bọn hắn nhìn thấy thật sự phải hành lễ, không cần phải dập đầu quỳ lạy nhưng một tiếng chị dâu là trốn không thoát, tuy nói tiểu thúc tử (em trai của chồng) đùa giỡn tầu xưa nay cũng có, nhưng ca nhà hắn lại không dễ chọc, vì vậy phải kiềm chế, tương lai cũng có thể lưu lại hai phần tình cảm.

Nghĩ đến đây, liền mang theo người đi tới, suy nghĩ vừa nhìn thấy có người, có lẽ nàng sẽ nín khóc, là nín khóc, còn trừng mắt hỏi hắn.

Hồ Quân suy nghĩ bộ nhìn hắn không giống kẻ xấu chút nào sao, nếu không thì tại sao hắn vừa thoáng qua một cái lá gan nàng liền lập tức lớn hơn, lo lắng đến sau này, đuổi thẳng căng đá người bên cạnh một cước, người bên cạnh là của gã sai vặt Bốn Sáu của hắn, cũng là lần đầu làm chuyện loại này, bị trúng một cước của gia, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ nhăn mặt.

Trước năm lỗ mũi hắc hắc âm hiểm cười hai tiếng, mới nói: “Gia là người nào chứ, sao có thể bắt làm người, nếu như ngươi hỏi, cũng không ngại nói cho ngươi biết, gia bắt ngươi tới đây là vì cầu tài, chút tiền lẻ không đủ gia nhét kẽ răng, dù sao cũng phải kiếm kha khá mới được.”

Thời Tiêu nói: “Nếu như muốn kiếm tiền thì ngươi tìm sai người rồi, tiểu nữ chỉ là gia đình bán hàn, bình thường cũng chỉ đủ ăn mặc ấm, dù ngươi có muốn tính mạng của tiểu nữ, cũng không được mấy đồng tiền.”

Một âm thanh kì dị cất tiếng nói: “Lừa người sao, người nào không biết tiểu vương gia Định thân vương phủ nhìn trúng ngươi, còn ở nhà của ngươi hết mấy ngày, nhà của ngươi không có bạc, nhưng trong tay tiểu vương gia lại có rất nhiều, chỉ bằng khuôn mặt nhỏ nhắn này của ngươi, muốn nghìn tám cũng không quá đáng, các huynh đệ cũng có rượu uống.”

Thời Tiêu sững sốt một chút, náo cả buổi là vì Diệp Trì, đúng là kẻ xui xẻo mà, đã rời đi còn liên lụy tới nàng, nghĩ đến đây liền nói: “Ngươi nói sai rồi, ta chẳng liên quan gì tới hắn hết, nếu như ngươi bắt ta là vì bức hiếp hắn, sợ rằng biện pháp này của ngươi sai rồi.”

Bốn Sáu sững sờ, không nghĩ nha đầu kia lại ăn nói khéo léo như thế, làm cho hắn không biết ứng đối thế nào, vội vàng nhìn gia nhà hắn xin giúp đỡ, Hồ Quân trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng nói nô tài này thật vô dụng, nói hai câu cũng nói không xong, còn phải đợi hắn xuất mã, ho khan một tiếng, cố ý giả bộ khàn khàn, một ngón tay chỉ Thời Tiêu nói: “Ngươi có nói gì cũng vô dụng, đã bắt ngươi tới đây thì chừng nào thấy tiền gia mới đi, ngươi tốt nhất hi vọng trong lòng của hắn còn nghĩ đến ngươi, cầm bạc đến chuộc ngươi, cái mạng nhỏ này của ngươi may ra còn giữ lại được, nếu như hắn không đến, hắc hắc, đây sẽ là chỗ chết của của ngươi, đừng có nghĩ mà kêu cứu, nơi này là vùng ngoại ô rừng hoang vắng, hơn mười dặm phía trước cũng không có người, phía sau chính là núi, trên núi bên cạnh còn có rất nhiều sói hoang, đừng có làm phiền

gia, nếu không ta sai người quăng người lên núi, thần không biết quỷ không hay, ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy.”

Bốn Sáu nhìn gia nhà hấn, trong lòng nói, gia nhà hấn học mấy lời hung ác này ở đâu vậy nhỉ, nói ra y thật như vậy, lúc này bỗng có một cơn gió vù vù từ trong rừng thổi qua, mang theo tiếng vọng trở lại, phảng phất còn có tiếng sói tru, khuôn mặt Thời Tiêu bị dọa không còn chút máu.

Suy nghĩ nếu nàng thật sự rơi chết như thế này, cha nàng làm sao bây giờ, mộ phần của nương nàng còn chưa tu sửa, còn có Quyên Tử, đại tạp viện mười mấy tiểu tử, sau này chỉ còn lại một mình Quyên Tử, làm sao trông nom nổi đây, còn có, Minh Chương, nàng còn chưa gặp hấn được một lần mà.

Đến lúc này, Thời Tiêu mới phát hiện, trong lòng nàng còn có hấn, muốn gặp hấn, dù cho biết rõ có gặp hấn cũng chỉ tăng thêm thêm phiền muộn nhưng vẫn cứ muốn gặp, rốt cuộc nàng đối với Minh Chương vẫn còn tồn tại hy vọng xa vời, miệng tuy nói đoạn tuyệt, kiên cường, bất quá cũng chỉ là nữ nhân yếu đuối không chí khí mà thôi.

Nhưng chợt thấy một người áo đen chạy tới, ghé vào lỗ tai người đối diện nói câu gì, người nọ vội nói: “Đến rồi đến rồi, mau đưa nha đầu kia tới trong hố phía sau đi, cẩn thận một chút, đừng làm bị thương.”

Nói xong Hồ Quân lại cảm giác bản thân hấn nói chuyện có vấn đề, vội vàng lại bồi thêm một câu: “Làm bị thương sẽ không còn giá tốt nữa.”

Thời Tiêu còn chưa cảm nhận được cái gì thì bị người ta thả từ trên cây xuống, vừa định cẩn thận nhìn người đối diện một cái thì bị người mở trói đây một phát, Thời Tiêu không đứng vững té ra phía sau; thì ra phía sau nàng là một cái hố, cũng không biết là dùng làm gì, đào hơi sâu, nếu không phải trên lưng buộc sợi dây thừng, không chừng lần này có thể ngã chết.

Hồ Quân đập một cước suýt tý nữa cũng đập Bốn Sáu xuống dưới, nhỏ giọng nói: “Đã bảo người nhẹ một chút, người muốn ngã chết nàng sao, người biết nàng là ai không, một sợi tóc của nàng còn đáng giá hơn mười cái mạng của tiểu tử người đây.”

Bốn Sáu oan không thể tả, tuy nói đi theo gia cũng đã từng làm chuyện này vài lần, nhưng bắt cóc thì vẫn là lần đầu, trói mà không cho chạm vào, đây đâu phải là bắt cóc mà phải gọi là hầu hạ tổ tông, vì thế nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Không phải gia bảo ta ném nàng xuống dưới đây sao.”

Trúng một cước của gia mới chịu im miệng, Hồ Quân nói: “Ít nói nhảm làm chính sự đi, tay hai tiểu tử người nhanh nhẹn một chút, chút nữa gia vung tay lên, thì kéo dây lên cho ta, biết không, mau phủ cái hố lại, cũng không quên dặn dò, cô nãi nãi bên trong này mà xảy ra chuyện gì, gia nhà người thế nhưng không thường nổi đâu, nhanh một chút, đừng lè mè nữa, vị tiểu gia kia sắp tới rồi đó.” Đây thật là tâm can bảo bối phiền phức khó chịu của hấn, nhưng ban

ngày ban mặt hẳn lại uống thành vũng bùn như thế thì bao giờ mới chạy đến được đây.

Lời này mà thật không sai, bất kể trong lòng Diệp Tri bực bội cỡ nào, miệng nói bao nhiêu lời độc ác, đến cùng vẫn không bỏ được, nếu thật có thể bỏ thì cũng không đến mức ngày ngày mãi say như thế, mới có vài ngày mà bao nhiêu rượu ngon của Nhạn Lai Lâu đều bị vị gia này lãng phí hết.

Sáng sớm mỗi ngày sẽ tới, mấy người Hồ Quân Tả Hoàn Phong Cẩm Thành thay phiên nhau uống với hẳn. Nếu uống rượu vui vẻ thì cũng được đi, vấn đề là tiểu gia hẳn còn nói, mà nếu có thể nói một chút chuyện mới mẻ thì cũng không thành vấn đề, mấy vị này cứ cho là hẳn chán nghe tiểu khúc, đổi thành nghe đọc sách, nhưng tiểu gia hẳn tới vòng vòng toàn là mấy chuyện xấu của vợ hẳn, thật là một nha đầu nhẫn tâm... cô nàng tuyệt tình... gia ngược lại có chỗ nào không tốt, nàng sao lại không nhìn trúng gia, gia mặt dày nhào tới, nàng cũng đuổi gia ra ngoài, nàng nghĩ chỉ nàng mới có cốt khí thôi há, gia cũng có cốt khí, từ hôm nay, gia không đi tìm nàng nữa, sẽ không đi, nếu như lại đi tìm nàng, sẽ tìm nàng...

Hai người Hồ Quân Tả Hoàn nghe thế, còn đặc biệt thiếu đạo đức hỏi một câu: “Nếu lại đi tìm thì thế nào hả?” Sau đó Diệp tiểu gia nghênh cổ, trừng mắt, nửa câu đằng trước còn oai phong lẫm, nhưng nửa câu phía sau thì trực tiếp mềm nhũn: “Nếu lại đi tìm, nàng cũng đừng ghét bỏ gia quá, cho dù không vui thì tốt xấu gì cũng cười với gia, gia cũng có thể dễ chịu một chút.”

Lúc ấy cả Hồ Quân Tả Hoàn đều muốn phun ra, còn tưởng là hẳn có cốt khí đến mức nào, thì ra vẫn y như vậy, hai ngày nay Diệp tiểu gia sống mơ mơ màng màng, nhưng lại làm ba người bọn họ mệt muốn chết, đầu tiên là phái người đi canh chừng phố nhỏ Tỉnh Thủy, cho dù bắt người cũng phải chờ người xuất hiện, nhưng nha đầu kia hai ngày cũng không ra khỏi cửa, Hồ Quân và Cẩm Thành còn nói, nếu nha đầu kia mười ngày nửa tháng không ra khỏi cửa, kế hoạch kia của bọn họ cũng coi như hồng bét.

Đến ngày thứ ba, nha đầu kia liền đi ra, Hồ Quân và Tả Hoàn chịu trách nhiệm bắt người đi, Cẩm Thành ở Nhạn Lai Lâu cùng Diệp Tri uống rượu, thuốc mê này chỉ có tác dụng hai canh giờ, vừa ngay thời điểm Thời Tiêu đi ra, cũng không phải là đợt lúc này, đó là đón kiệu mềm, bà tử hầu hạ, cho tới trong biệt viện ngoại ô của Cẩm Thành, bảo lão mục tử trông coi, lại đi ra khu rừng hoang phía sau đào hầm.

Chinh đồn thỏa đáng, Hồ Quân còn có ý đi Nhạn Lai Lâu một chuyến, Diệp Tri khi đó sớm đã uống nhiều, Cẩm Thành trong phủ có chút việc gấp nên đi trước, Hồ Quân và Tả Hoàn đưa Diệp Tri về phủ.

Đưa trở về, vừa để xuống giường gạch, người liền bất động, Hồ Quân và Tả Hoàn hai người nhìn thoáng qua, còn nghĩ Cẩm Thành hôm nay sao không chịu để ý một chút, uống tới như vậy đi còn xiêu vẹo, còn có thể đi cứu người à.

Nhưng chuyện này không tin không được, cho dù uống thần trí không rõ, chỉ cần nhắc tới vợ hấn bị người ta trói, Diệp tiểu gia cọ người liền ngồi dậy, hỏi Đắc Lộc: “Người vừa nói cái gì?”

Đắc Lộc hỏi hấn a, nên âm thanh nhỏ hơn một chút, nhưng gia đã tỉnh dậy, giấu giếm cũng không gạt được, liền nói: “Vừa nãy có tên tiểu tử để trên cửa một phong thơ, gia tự mình xem đi.” Nói xong đưa một phong thơ xiêu vẹo sút seo qua.

Diệp Trì vừa nhìn, sắc mặt lập tức liền thay đổi, ở đâu còn có thể ngồi được, động ai không động lại động vợ hấn, đây chính là chán sống a, trong thư nói muốn một ngàn lượng bạc, chuyện này cũng làm cho Diệp Trì tức giận, nàng dâu nhỏ của hấn không ngờ chỉ giá trị một ngàn lượng như thế, Diệp tiểu gia lúc này một buồn bực hai hận, lên ngựa lao thẳng đến vùng ngoại ô.

Trong thư nói không cho dẫn theo người, liền một mình hấn đến, Diệp Trì thật sự không cho người đi theo, Đắc Lộc cũng bị hấn đuổi đi, hấn vừa mới vào rừng cây, Hồ Quân thật xa liền nhìn thấy hấn, chạy nhanh hơn người khác, trong lòng nói, cùng mấy vị ca ca cùng một chỗ lăn lộn hơn hai mươi năm, người nào không biết a, đừng nói mình che mặt, cho dù trùm lên mười tầng giồng nhau vẫn nhận được, cho nên vẫn nên trốn xa một chút mới được.

Vì thế chạy ra phía sau mười bước, trốn phía sau một cây đại thụ, nhìn Diệp Trì từng bước đi về phía hố đất, trên cây phía trên hố đất treo một con rối, được làm dựa theo Thời Tiêu, ban ngày thì không sao nhưng buổi tối dưới ánh trăng nhìn lên quả thực rất dọa người.

Diệp Trì nhìn thấy trên cây treo vợ hấn, tức giận không chịu được, trong lòng nói dám treo ngược vợ hấn như vậy, cho dù hấn có lột da rút gân cũng không hết giận.

Vừa thấy vợ hấn, chỉ số thông minh của Diệp tiểu gia trực tiếp hạ xuống con số 0, căn bản không có cảm giác ra cái gì không đúng, đi qua muốn kéo vợ hấn xuống lập tức liền ngã lộn nhào tựa như con nghé.

Hồ Quân mắt nhìn thấy hấn ngã trước mặt, giơ tay, hai tên tiểu tử trốn nửa ngày ở hai bên, kéo dây thừng trong tay một phát, dây thừng nhảy dựng lên, Diệp tiểu gia thẳng lại không được, ngã xuống phía trước, chợt nghe rặc rặc một tiếng, đê gãy nhánh cây đập trên mặt hố, trực tiếp ngã vào trong hố...

Chương 38

Khi Thời Tiêu ngã vào trong hố đã nghĩ thôi tiêu rồi, ngã kiểu này sẽ gãy chân mất, không nghĩ tới lại không sao, hố này mặc dù sâu, nhưng trên lưng nàng buộc dây thừng, chắc là người phía trên cũng không muốn nàng ngã chết, mượn lực dây thừng, tuy rằng cũng ngã đau nhưng lại không bị gì hết.

Nhưng về sau nàng cảm thấy không thích hợp, ném nàng vào trong hồ chắc là sợ nàng chạy mất cho nên phía trên cũng lấy đồ phủ lên, nhưng cũng chỉ là mấy nhánh cây thưa thớt, không được kín đáo lắm, từ khe hở còn có thể nhìn thấy ánh trăng len lỏi qua những khe hở tạo thành những tia sáng li ti.

Thời Tiêu thờ dài, nàng vốn đang cảm thấy Diệp Trì sẽ không tới, dù sao ngày đó nàng đã nói lời tuyệt tình, hẳn không giận nàng thì thôi chứ làm gì có chuyện tới cứu nàng, nàng là gì của hắn đâu chứ, đêm hôm khuya khoắt lại ở nơi hoang vắng, giờ này chắc hẳn đang sung sướng ở nơi nào đó rồi, làm sao quan tâm đến sự chết sống của nàng, nhưng không ngờ hắn lại đến nhanh đến vậy.

Thời Tiêu cảm thấy ngoài ý muốn, cũng có một chút hối hận, hối hận ngày đó nàng nói những lời quá tuyệt tình, thật ra hẳn cũng không hư hỏng như nàng nghĩ, bởi vì nếu thật hư hỏng như vậy, hôm nay chắc chắn sẽ không quan tâm tới nàng.

Thời Tiêu có đôi khi cảm thấy, nàng tương đối mâu thuẫn, có một khoảnh khắc, nàng hy vọng hắn không đến, bởi vì cho dù hắn đến cứu nàng, nhất định phải xuất bạc ra, như kẻ xấu này vừa nói một ngàn lượng, số tiền lớn như vậy, nàng làm cách thế nào trả lại cho hắn đây, chỉ sợ đem nàng cùng nàng cha bán cũng không đủ số bạc này.

Nhưng lúc nghe thấy hắn đến rồi, trong lòng nàng vẫn thấy vui mừng lớn hơn lo, điều này cho thấy đầu nghĩ một đằng miệng thì nói một nẻo, đang nghĩ ngợi, chợt đỉnh đầu rắc rắc một tiếng, một người trực tiếp ngã xuống, Thời Tiêu chỉ kịp né qua một bên.

Người nọ dang tay chân nằm ở dưới đáy hồ, may mắn đáy hồ là đất badan mềm, bằng không thì lần té ngã này không chết cũng bị thương, nhưng người kia là ai thế, Thời Tiêu vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy người nọ nâng đầu lên, phun đất trong miệng ra, hai mắt còn mơ màng đã mở miệng chửi ầm lên: “Cái đám ranh con trời đánh kia, có biết đạo nghĩa giang hồ không hả, tiểu gia mang theo bạc đến chuộc người, đã không giao người cho tiểu gia còn bày đặt sử dụng ám chiêu tính toán tiểu gia, mau thả tiểu gia ra, tiểu gia lòng dạ từ bi, không chùng còn lưu lại một con đường sống cho mấy người các ngươi, nếu không thả tiểu gia ra ngoài, đợi tiểu gia gọi người đến, sẽ lột da, róc xương, rút gân mấy người các ngươi... Phì, miệng gia sao đầy bùn thế này.”

Hồ Quân ở phía trên che miệng suýt tí nữa đã bật cười, không phải sợ Diệp Trì nghe ra tiếng của hắn, thế nào cũng phải cười to một trận, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Diệp Trì bị tính toán, chỉ bằng Diệp tiểu gia lấy bá đạo, nếu không phải bắt được người trong lòng của hắn, làm sao có chuyện hắn đơn thương độc mã chạy tới.

Hồ Quân khom lưng nhặt lên bọc vải bị vứt ở một bên, mở ra, từ bên trong lấy ra một xấp ngân phiếu, một tờ một trăm lượng, hai mắt Hồ Quân sáng lên,

gần đây tiêu xài có hơi nhiều, trong tay đang cần dùng bạc, hiện tại tài vật ngoài ý muốn tới thật là đúng lúc, được rồi, xem như chi phí hẳn vất vả, liền ngồi đếm dưới ánh trăng, vừa vắn mười tờ, không nói lời nào đã trực tiếp nhét vào trong ngực của mình.

Bốn Sáu vội vàng tiến đến trước mặt nhỏ giọng nói: “Gia, làm vậy không phúc hậu đâu.”

Hồ Quân trừng mắt, kéo hẳn ra xa một chút mới nói: “Sao người la lớn chi vậy, ở dưới hồ nghe thấy thì sao, tiền này tại sao gia lại không lấy được, người con mẹ nó thì biết cái gì, sao người không chịu nhìn một chút, gia nhà người xuất lực khí lớn, tiểu tử Tả Hoành kia, hờ ra liền chạy mất, Cẩm Thành nói trong phủ có chuyện cũng lên đi mất, chỉ còn lại gia nhà người ở chỗ này kết thúc chuyện này, không có một chút lợi ích gì, chẳng nhẽ gia nhà người làm không công, thôi được rồi, mau kêu mọi người rút lui thôi.”

Bốn sáu vội nói: “Rút lui sao?”

Hồ Quân gật gật đầu: “Nói nhảm, không rút lui ở lại đây làm gì, nhìn Diệp tiểu gia nói chuyện yêu đương à.”

Bốn sáu nói: “Chúng ta rời đi, bọn họ làm sao thế nào leo lên, cả đêm ở dưới đó, ngày mai có sao không?”

Hồ Quân trợn mắt liếc hẳn một cái: “Cái hồ nhỏ như vậy, bây giờ hẳn lên không nổi là vì đầu óc đang mờ mịt, đợi thanh tỉnh lại rồi, tự nhiên có thể đi lên, nếu hẳn không lên được, vậy thì chỉ có thể là do chính hẳn không muốn đi lên, không liên quan gì đến chúng ta hết, đi mau, gia nhà người hôm nay tốn nhiều sức lực như vậy, hôm nay đi đến Thúy Hỉ Lâu ăn mừng đi.”

Bốn sáu vội nói: “Gia, không được đâu, hôm kia lão gia gọi tiểu nhân tới, nói tiểu nhân nếu dám dẫn gia đi tới mấy chỗ bất chính như vậy nữa sẽ đánh gãy chân tiểu nhân, gia ơi, người thương suy nghĩ một chút mà suy nghĩ lại một chút đi.”

Hồ Quân nháy mắt mấy cái: “Thúy Hỉ Lâu sao mà bất chính được, được rồi, không đi Thúy Hỉ Lâu nữa đi Uyên Ương Các đi, mấy kỹ nữ tuy ở đó tuy không phong tình bằng Thúy Hỉ Lâu, nhưng đều là từng đôi từng đôi đấy, đều là chị em ruột, cũng không biết mục tử bà này từ chỗ nào tìm được, tư sắc gì cũng là phụ hết, hai người cùng một chỗ hầu hạ, tư vị quả thật có khác.”

Khuôn mặt Bốn Sáu như trái mướp đắng, gia nhà bọn họ cũng không biết bị làm sao, gần đây ngày nào cũng ở luôn trong mấy chỗ bất chính ấy, trước kia tuy cũng đi dạo, nhưng không ở cả ngày trong đấy như vậy.

Vừa muốn nói gì, Hồ Quân bay lên đập một tới cước nói: “Đừng có lằng nhằng nữa, người đáng thương, gia nhà người còn đáng thương hơn người, Lão Công gia nhà chúng nói rồi đó, cần phải làm chủ cho gia đình hôn, lời nói của lão gia chúng ta gia có thể không nghe, nhưng lệnh mệnh của Lão Công gia thì

gia phải nghe rồi, cho nên, lành tháng tốt của gia không còn được mấy ngày, người cho gia vui về thống khoái vài ngày được không.”

Một câu nói khiến Bốn Sáu ngậm miệng, thành thân là nỗi đau của gia nhà hẳn. Thành thật mà nói trong bốn vị gia, không có ai lại kháng cự chuyện cưới vợ như gia nhà hẳn.

Tả thiếu gia vừa đính hôn, Phong thiếu gia cũng không chịu thua kém, tiểu vương gia dưới hồ thì càng không cần phải nói tới, lúc này chắc chỉ ước ao có thể lập tức cưới vợ về nhà sống một cuộc sống hạnh phúc, chỉ có gia nhà hẳn, nhắc tới cưới vợ là hẳn cứ làm như nhảy vào hồ lửa, cũng không phải bắt hẳn cưới Mẫu Dạ Xoa, làm gì mà phải bày ra dáng vẻ như thế chứ.

Nhưng lại nghe gia nhà hẳn nói đáng thương, Bốn Sáu cũng có chút không đành lòng, cắn răng một cái, giậm chân một cái, được rồi, chỉ hôm nay thôi đó, cùng lắm thì bị lão gia đánh một trận, tiểu gia nhà bọn họ có thể thống khoái là được. Chủ tớ hai người đạt thành nhất trí, sung sướng chạy tới Uyên Ương Các, còn ai để ý tới Diệp Trì ở dưới hồ.

Diệp tiểu gia ồn ào một lát không có ai trả lời, nằm trên đất thở khò khè, mở mắt ra nhìn thấy đối diện có một nữ nhân, mặc dù trời tối, hẳn liếc mắt liền nhận ra, đúng là tiểu tước phụ khiến hẳn ngày nhớ đêm mong.

Diệp Trì lập tức liền quên mất người cần rút gân lột da, khẽ vươn tay ôm vợ hẳn vào trong ngực: “Nàng không có việc gì, không có việc gì thì tốt rồi, nàng không biết nàng làm gia bị hù chết, hù chết gia rồi...”

Thời Tiêu không nhúc nhích, bỗng nhiên cảm thấy trong đêm như vậy, cho hẳn ôm như vậy, cũng có vài phần ấm áp, bắt quá một lát liền phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng đẩy hẳn ra: “Sao người lại tới đây?”

Diệp Trì trợn mắt nhìn: “Nghe nói nàng bị người xấu trối lại, gia có thể không tới sao?”

Thời Tiêu cắn cắn môi: “Thế nhưng, ngày đó, ngày đó...” Nói hai câu, quay đầu lại không nói nữa, nhưng Diệp Trì lại muốn truy vấn ngọn nguồn: “Ngày đó làm sao?” Sau nửa ngày thấy Thời Tiêu vẫn chưa trả lời hẳn, dứt khoát tự hỏi tự trả lời: “Ngày đó nàng nói những lời tuyệt tình kia, gia quả thực oán hận hết hai ngày, nàng không biết hai ngày đó gia trôi qua thế nào đâu, gia toàn ngậm mình trong vạc rượu đây, vừa rồi gia còn nằm ở trên giường gạch đây không nổi đâu, nhưng vừa nghe nói nàng bị người ta bắt trối lại, gia không biết làm sao lại có sức mạnh đến vậy, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là chạy đến đây, nàng nói cho ta biết đây là vì sao?”

Mặt Thời Tiêu nóng lên, sau nửa ngày mới nói: “Ai biết người vì sao, ai biểu người cứ nói mấy lời khùng điên không đâu vào đâu, ta mới không nghĩ là...” Nói tới đây liền không nói nữa.

Diệp Trì thở dài: “Ăn nói khùng điên hồi nào, thật sự lời là thật lòng mà, đời này...” Hân vừa muốn nói tiếp, Thời Tiêu vội vàng cắt ngang hân: “Còn nói bậy, nhanh suy nghĩ làm cách nào đi lên quan trọng hơn.”

Diệp Trì đành phải hậm hực cầm miệng, đứng lên đi vòng quanh cái hố hai vòng, cho thấy là hố mới đào, vách đất trên hố đều ẩm ướt, đáy hố là đất xốp, hố đào vô cùng lớn, đủ sức chứa vài người, cho nên hai người ở bên trong cũng không khó chịu, hố cũng không sâu, với bản lĩnh của hân muốn đi lên cũng không khó.

Theo thông tin này giờ tổng hợp được, Diệp Trì chắc là có thể đoán ra là chuyện gì xảy ra, bất quá hân tuyệt đối sẽ không nói cho vợ hân biết, mặc dù chỉ là cái hố đất nhưng nếu có thể cùng vợ hân trải qua một đêm, đó là điều mà hân có cầu cũng không cầu được, nghĩ như vậy liền quay người lại thở dài nói: “Trời tôi quá, thấy không rõ, nếu muốn leo lên, sợ rằng phải đợi đến lúc hừng đông mới được.”

Thời Tiêu đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, nghe hân nói tốt xấu gì cũng có thể đi lên, nhưng đêm nay phải cùng hân đợi ở chỗ này, cô nam quả nữ thật sự có chút ít không ổn, nhưng chuyện tới nước này cũng phải chịu thôi.

Nàng ôm cánh tay nói: “Vậy thì chờ tới hừng đông rồi nói sau!” Sau đó dựa vào vách hố chậm chậm ngồi xuống, đầu của nàng chôn ở giữa hai chân, cuộn mình như một con tôm luộc.

Bỗng nhiên trên người ấm áp, Thời Tiêu ngẩng đầu lên, là Diệp Trì cởi y phục của hân khoác lên người nàng, Thời Tiêu sững sờ vội nói: “Ta không lạnh.”

Diệp Trì nói: “Không lạnh cái gì, nàng lạnh run rồi kìa, nữ nhi các nàng thân thể yếu đuối, không so sánh được với sức chịu lạnh của nam nhân chúng ta, nàng cũng đừng xấu hổ, chúng ta phải đợi cả đêm đó, trở về nếu nàng lại bị bệnh thì thật là phiền toái, nàng yên tâm, ta từ nhỏ thân thể tốt lắm, lão Vương phi nhà chúng ta nói, ta sinh ra y như con nghé con, khóc còn lớn tiếng hơn cả người lớn, trưởng thành, lại tìm sư phụ học quyền cước cỡi ngựa bắn cung nên càng khỏe hơn, khi còn bé là nghé con, giờ chắc thành đầu trâu luôn rồi.”

PHỐC... Thời Tiêu thật sự nhìn không được bật cười, Diệp Trì ngồi đối diện nàng cười không phát ra âm thanh nào, qua một lát sau mới nghe hân lầm bầm một câu: “Đáng tiếc, cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì cũng không nhìn thấy.”

Thời Tiêu nhìn không được mặt đỏ lên, liếc hân một cái, nhưng bây giờ nàng có liếc hân, hân cũng không nhìn thấy, không khỏi lắc đầu bật cười, sợ hân tiếp tục nói bậy, liền hỏi một câu: “Nghe nói Định Thân Vương đây bụng kinh luân, là tấm gương của thiên tử, sao ngươi lại không chịu học tập?”

Diệp Trì nghe xong, nói: “Lão gia tử nhà ta hồi đó cũng ép ta vài năm, nhưng ta lại không thích đọc những cái kia, cảm thấy những cái gì chi, hồ, giả,

đã chán muốn chết, chẳng bằng múa đao múa kiếm cho thống khoái, hưởng hồ, gia lại không khảo thi công danh, đọc nhiều sách như vậy làm cái gì, biết chữ là được rồi.”

Thời Tiêu sừng sốt nói: “Tuy nói như thế, nhưng suy cho cùng đọc nhiều sách một chút cũng có thể mở mang kiến thức.”

Diệp Trì nói: “Cổ nhân không phải đều nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, ngày nào đó ta cưới nàng dâu, cùng với vợ ta hai người một con ngựa cùng nhau đi khắp giang sơn Đại Yên, chẳng phải nhiều kiến thức hơn so với đọc sách sao.”

Thời Tiêu không nghe rõ hai câu phía sau, chỉ nghe câu đằng trước liền nói: “Người ta nói chính là đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, ý là muốn nói đọc sách như đi đường, chứ không phải như ý của ngươi.”

Nhưng chợt nghĩ lại, nha một tiếng, đồ bưng cả khuôn mặt, cho dù câu phía sau hẳn nói cưới vợ tuy không phải nói nàng, Thời Tiêu vẫn có chút không được tự nhiên...

Chương 39

“**N**àng tại sao không nói chuyện nữa hả?” Diệp Trì muốn dựa vào nàng, nhưng lại không dám, muốn tới gần mà lại sợ nàng ghét bỏ, rối rắm, làm hẳn đồ một đầu mồ hôi, nhưng rốt cuộc cũng lặng lẽ tới ngồi kế bên nàng, sợ nàng tức giận, vội vàng lên tiếng hỏi một câu.

Thời Tiêu không phải không nói chuyện, mà là không biết nên nói cái gì, cảm thấy với quan hệ của hai người, nói nhiều thì không ổn, nhưng lại hẳn hỏi, nàng cũng không thể không đáp, liền nhân nhặt trả lời một câu: “Nói cái gì bây giờ?”

Không ngờ Diệp Trì lại nói: “Cái gì cũng được, chỉ cần là chuyện của nàng ta đều muốn biết, thí dụ như nhà của nàng ở chỗ nào của phía nam? Trong nhà còn có người nào, còn có... hay nhà ở, điền sản ruộng đất, thân thích hay không? Cái kia, nàng không nói cũng không sao.”

Sau nửa ngày, mới nghe Thời Tiêu nói: “Trong nhà hỏa hoạn, nhà ở đều bị cháy rụi cả rồi, nương ta sức không chịu nổi nên bệnh chết, cha ta bị phôi, nghe nói trên kinh thành có Trương thân y, đã tới rồi, trong nhà bị cháy nên thân thích cũng không lui tới.” Nói xong dừng một chút mới yếu ớt nói: “Phía nam tuy là quê nhà, nhưng hôm nay cũng trở về không được.”

Diệp Trì nghe xong, trong lòng vui mừng vô cùng, hẳn quanh co lòng vòng phí cả buổi, không phải là muốn nghe câu này ư, chỉ cần nàng không đi được, bây giờ không nhìn trúng hẳn, không sao, còn có sau này, có câu nước chảy đá mòn, thời gian còn dài, chắc chắn sẽ có hy vọng.

Cũng tử như hiện tại, nàng chẳng phải dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện nói chuyện với hắn đó sao, cùng với ngày đó quả thực tưởng như hai người, đã nói vợ hắn không phải nha đầu tuyệt tình như vậy.

Càng nghĩ trong lòng càng vui, nhưng chợt nhớ tới một việc, lại nói: “Vậy nàng bao nhiêu tuổi rồi?”

Khuôn mặt Thời Tiêu liền đỏ lên, trong lòng nói thẳng nhãi lỗ măng này, sao có thể hỏi tuổi một cô nương như vậy, lại nghe hắn nói: “Nàng đừng tức giận, ta thấy nàng nhỏ hơn ta nhiều, có thể do lời nói việc làm của nàng rất ôn hòa, vì vậy hiểu kỳ tuổi của nàng, nàng không nói cũng không sao, ta nói trước cho nàng biết, ta đã 20 rồi, ta sinh vào tháng chín, cảm tình con rỗng, trong nhà chắc hẳn nàng cũng biết, trên có cha mẹ, phía trên nữa là lão Vương phi nhà ta, mặt khác, đừng nhìn cha ta ra vẻ đứng đắn, trong nội viện phía sau còn có bốn di nương, chỉ có điều đều là gà mái không đẻ trứng, không có huynh đệ tử muội, toàn bộ vương phủ chỉ có một mình ta, ngược lại có ba huynh đệ khác họ từ nhỏ cùng một chỗ lớn lên, đợi có cơ hội cho nàng gặp mặt.”

Thời Tiêu liếc hắn một cái: “Ai muốn quen biết huynh đệ của ngươi?” Diệp Trì lại nói: “Biết mà, biết mà, đúng rồi, Tả Hoàn nàng gặp rồi đó.”

Lại nói tiếp: “Nương và lão gia tử còn có lão vương phi nhà ta, tâm nguyện lớn nhất chính là thấy ta cưới vợ, từ lúc ta 16 bắt đầu tìm kiếm cô nương trong kinh thành cho ta, nhưng ta đều không nghe theo, ta sớm đã nghĩ kỹ, nếu không thể gặp được người tiểu gia thích, liền cả đời độc thân, quản cái gì hương khói, cưới vợ cũng không thể.”

Thời Tiêu thấy hắn trái một câu nàng dâu, phải một câu nàng dâu làm cho cả người không được tự nhiên, chỉ đành phải nói: “Nói chuyện này để làm gì, có ai hỏi ngươi đâu?”

Diệp Trì hì hì cười nói: “Không có hỏi, là tự ta muốn nói đó, ta chính là muốn nói, nhà của ta thật ra bên ngoài nhìn có vẻ dọa người, cho rằng rất khó leo lên, thật ra không có gì đâu, hơn nữa còn có chỗ tốt, nhà của ta quyền thế địa vị đều đã có, vả lại còn ở tuốt trên cao, cũng không cần phải lấy chuyện chung thân của ta làm mai, còn có, nhà của ta đừng thấy công lớn, thật ra nhân khẩu lại không nhiều, đã vậy trong nhà ai cũng tốt hết, lão vương phi nhà ta mỗi ngày niệm Phật, mừng một mười lăm thì đi chùa thắp hương bái Phật, nương ta càng là bồ tát, nếu không cha ta có bốn tiểu lão bà, sao có thể sống tự tại như vậy.”

Nói qua liếc trộm Thời Tiêu, lúc này trời tối om, nương theo ánh trăng chiếu trên đỉnh đầu, có thể nhìn rõ ràng hơn chút ít, Diệp Trì cảm thấy, vợ hắn là xinh đẹp nhất, thực tế từ góc độ của hắn nhìn qua, rất động lòng người.

Ánh trăng mờ nhạt xuyên qua chạc cây trên đầu, ở trên mặt nàng chiếu xuống tầng một ánh sáng nhạt nhạt, xinh đẹp vô ngần, cho dù bàn tay người có tài hoa thần kì đến đâu, cũng họa không nổi, cái mũi cao nhỏ nhắn, phía dưới là đôi môi nhỏ xinh khẽ mím, còn có đôi mắt với hai hàng lông mi dài cong vút,

khi nàng nháy mắt, chớp chớp hai cái, như hai cánh bướm làm lòng hắn cũng run rẩy theo.

Thời Tiêu vốn càng nghe hắn nói khuôn mặt càng đỏ, cho dù nàng cố hết sức cho rằng không liên quan đến nàng, nhưng vẫn nhìn không được cảm thấy, những lời này của hắn nói đúng là cho nàng nghe, cố tình ngăn cản hắn, nhưng nghĩ, nàng trả lời chẳng phải hợp ý của hắn sao, cũng chỉ có thể giả câm vờ điếc ngồi nghe.

Nhưng càng nghe càng không chịu nổi, hắn nói chuyện này để làm gì, cha hắn lấy mấy lão bà, mẫu thân hắn và mấy tiểu lão bà có vui vẻ hay không thì có liên quan gì với nàng, còn có, cái thằng nhãi này quả nhiên không phải thứ gì tốt, làm nàng vừa nãy còn cảm thấy hắn không tính là quá xấu, bây giờ liền lộ ra bộ mặt thật, nàng dâu còn không chưa có lấy, đã muốn thú tiểu lão bà rồi.

Tuy nói trên đời đại đa số nam tử đều cho rằng tam thê tứ thiếp trái ôm phải áp là bổn phận nên làm, nhưng Thời Tiêu cảm thấy nam nhân như vậy, bất quá là nguy quân tử mà thôi, hai người toàn tâm toàn ý, sao lại chịu được người thứ ba, nắm tay cả đời bên nhau đến già là một chuyện thật tốt đẹp biết bao.

Cho dù phần lớn nam tử đều như vậy, Thời Tiêu cũng tin tưởng chỉ cần là trong lòng yêu nhau, thì chuyện một chồng một vợ cũng không phải là khó, tựa như cha nương nàng, còn có Minh Chương...

Nàng nhìn không được đưa tay đặt trước ngực mình, sinh nhật mười lăm tuổi năm ấy, quà Minh Chương tặng nàng là con chim tự tay hắn khắc, nàng nhìn cả buổi cũng không biết là chim gì, hắn nhìn nàng thấp giọng nói: “Quan quan con chim gáy, tại hà chi châu, yêu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Nàng mới biết được đây là con chim gáy trên thơ văn, hắn nói cho nàng biết, con chim gáy được xưng là con chim tiết hạnh, vô cùng trung trinh, sau đó hắn nói: “Tiêu Tiêu yên tâm, nếu như Minh Chương cưới nàng, cả đời này chỉ có mình nàng thôi.”

Nghĩ đến đây, bất giác cười khỏ, lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng sớm đã chia ly, nói cái gì trung trinh, chuyện cười mà thôi, thê non hẹn biển cũng không bằng thế sự biến thiên, đây là số mệnh của nàng, nàng sớm nên nhận mệnh, còn nhớ hắn làm cái gì.

Vì thế cảm thấy lời Diệp Trì nói vô cùng chói tai bèn lạnh lùng nói: “Có thể thấy được tương lai người cũng không phải buồn phiền, lấy liền một lúc mười mấy hai mươi tiểu lão bà về nhà, chắc hắn cũng có thể làm được thê thiếp vui vẻ, người lúc đó tề nhân chi phúc hạnh phúc vô cùng rồi.”

Diệp Trì thâm nghĩ hổng mắt rồi, hắn rõ ràng không phải ý tứ này, vội nói: “Ta lấy nhiều tiểu lão bà như vậy làm cái gì, ta chỉ cần lấy người trong lòng của ta là được rồi, nữ nhân nhiều phiền toái cũng nhiều, hơn nữa...” Nói qua liếc nàng: “Vợ ta, khuôn mặt mềm mại tính tình mềm mại, tuy nói cứng rắn với ta,

nhưng với người khác thì không như thế, lỡ bị những nữ nhân kia khi dễ, ta sẽ đau lòng.”

Thời Tiêu càng nghe hắn nói càng thấy không đúng, nhin không được nói: “Vợ của ngươi là ai?”

Sau đó, Diệp Trì nhìn nàng ha ha nở nụ cười, chính là không nói, Thời Tiêu thấy hắn cười lập tức xoay mặt không để ý tới hắn, Diệp Trì trừng mắt nhìn, suy nghĩ nói đến mức này, hắn đã biểu đạt đủ quá rõ ràng rồi mà, nói đúng là, nàng đừng sợ xứng hay không xứng với hắn, cũng đừng sợ vương phủ cao quý, chỉ cần nàng gặt đầu, tiểu vương phi Định Vương Phủ chính là nàng.

Nhưng, chuyện này không biết có thành hay không, những gì cần nói hắn đều đã nói, còn lại là do lòng nàng quyết định, nếu đến cuối cùng trong lòng nàng vẫn không có hắn thì sao, không, tuyệt đối không có khả năng, ý nghĩ này lập tức bị Diệp tiểu gia vút ra khỏi đầu, chỉ bằng Diệp Trì hắn, cưới vợ mà còn không dễ dàng, nàng hiện tại không vui, hắn lại dây dưa nàng quá, tục ngữ nói liệt nữ sợ quán lang, chỉ cần không có người khác xen vào thì nàng nhất định là vợ hắn.

Hiển nhiên ai cũng đừng nghĩ xen vào, dám đoạt nàng dâu của Diệp tiểu gia hắn, ánh mắt Diệp Trì âm u, trong lòng nói, đem tám đời tổ tông nhà hắn cũng sẽ bị tiểu gia quấy rối không yên.

Đang nghiên rãng nghiên lợi y như chuyện thật đang xảy ra, chợt nghe vợ hắn nói: “Trời đầy mây rồi, trăng cũng không có, sẽ không mưa chứ!”

Diệp Trì ngẩng đầu, quả nhiên vừa rồi còn có thể nhìn thấy ánh trăng, hiện giờ biến thành tối đen như mực, hơn nữa gió còn nổi lên, gió đêm nổi lên vù vù, có chút ghê người, điềm chết người là dường như thật sự có tiếng sấm cuộn cuộn. Vừa nghĩ như vậy, một đạo sấm sét phá vỡ bầu trời đêm, tiếp theo mưa rơi xuống.

Uyên Ương Lâu, Hồ Quân đang ở trong Ôn Nhu Hương ôm mỹ nhân vui vẻ, Bốn Sáu vội vàng chạy vào nói: “Gia, bên ngoài mưa rồi, vừa này trăng còn sáng lắm, tự nhiên cái đổ mưa.”

Hồ Quân nghe xong, đẩy kỹ nữ trong ngực ra, lung la lung lay đi qua, đẩy cửa sổ ra, thấy mưa bên ngoài thật là lớn, Hồ Quân nhin không được hặc hặc nở nụ cười.

Bốn Sáu nhin không được lui về sau một bước, trong lòng nói, gia nhà hắn đây là uống nhiều quá nên điên rồi, lúc này rồi còn cười được, lại nghe gia nhà hắn nói: “Xem ra Diệp tiểu gia ta bình thường thấp hương không ít cho Phật Tổ, ngay cả ông trời cũng giúp đỡ hắn, trận mưa này rơi xuống, nói không chừng hai ngày nữa có thể ôm nàng dâu vào động phòng.”

Chợt nghĩ đến cái gì, quay đầu lại dặn dò Bốn Sáu: “Ngươi mau đi nói cho tiểu tử Đắc Lộc kia, nói hắn đừng có ngu mà đi giúp đỡ đó, vừa thấy trời mưa

liền luống cuống, để cho hấn sống yên ổn trong phủ đi, dám làm hỏng chuyện tốt của gia nhà hấn, không có đồ ngon cho hấn ăn đâu.”

Bốn Sáu tuy không rõ lắm, cũng chỉ có thể đáp ứng đi, cho nên nói, mấy huynh đệ này của Diệp Trì có đôi khi làm được chuyện lớn, quay trở lại Diệp Trì, thấy trời mưa lớn, sợ làm hỏng vợ hấn, khẽ vươn tay cởi áo choàng ngắn bên trong trung y ra, che trên đầu Thời Tiêu.

Thời Tiêu vội vàng từ chối, nhưng tay đặt trên lồng ngực trần trụi hấn, mặt đỏ lên, vội vàng rút tay về nói: “Người mặc là được rồi, như vậy chút nữa bị lạnh sẽ bệnh đấy.” Người càng xê dịch qua bên cạnh.

Con mưa vừa nhanh vừa lớn, đẩy qua đẩy lại, hai người bị nước mưa xối lạnh ngắt, nước mưa vẫn chảy ào ào, Diệp Trì sốt ruột khẽ vươn tay ôm nàng vào trong ngực, nói: “Nếu không nghe lời, gia không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu, dù sao ở đây cũng là cô nam quả nữ ở nơi ngoại ô hoang vắng, gia làm chuyện gì cũng không có ai biết.”

Thời Tiêu thực bị hấn dọa sợ, ở trong ngực hấn một cử động nhỏ cũng không dám, Diệp Trì chợt thấy, tuy nói mưa hơi lớn, cả người vừa ướt lại vừa lạnh, nhưng cũng không ngăn trái tim nóng hổi của hấn a, hấn chỉ ước ao cơn mưa này cứ như vậy đến hùng đông thì tốt biết bao, để cho hấn có thể vĩnh viễn ôm vợ hấn.

Đáng tiếc đảo mắt một cái mưa đã tạnh rồi, thời tiết quỷ quái gì thế này, trong lòng Diệp Trì mắng một câu, người trong ngực giãy giụa thoát ra ngoài, không thể không thả nàng.

Thời Tiêu lúc này đã không chịu nổi nữa, thân thể vốn đã yếu, hôm nay đầu tiên là bị kinh sợ, bị người ta ném vào trong hồ lại bị đông lạnh tới nửa đêm, lại bị mưa xối lạnh muốn chết, vừa đói vừa lạnh, bây giờ cả người run rẩy, đầu cũng bắt đầu choáng váng, Diệp Trì nói với nàng cái gì, dường như càng ngày càng xa.

Đến cuối cùng Diệp Trì phát hiện không đúng, nàng toàn thân khẽ đảo, trực tiếp choáng luôn...